

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro

mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 6-a din Post (a Floriilor)

Duminica Intrării Domnului în Ierusalim

Duminica Intrării Domnului în Ierusalim, numită și **Duminica Floriilor**, este ziua care desparte Postul Mare în cele două părți, și anume, perioada păsimesilor, sau a pomenirii morților, și Săptămâna Sfințelor Pătimiri ale Domnului nostru Iisus Hristos. Această zi ne amintește de momentul în care, fiind înconjurat de Sfinții Apostoli, Mântuitorul este primit în Sfânta Cetate de mulțime multă de popor, bătrâni, tineri și copii, mulți având în mână ramuri de finic, și strigând cu toții „Osana! fiul lui David! Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului!”. Unii dintre ei își așterneau hainele

pe jos, înaintea lui Iisus, arătându-și, astfel, dragostea și prețuirea pentru Cel care venea, de fapt, către Golgota.

Însă aceiași oameni, care acum aduceau osanale Mântuitorului Hristos, aveau să strige, doar peste câteva zile „Ia-L! Ia-L! Răstignește-L!”. Cât de schimbătoare este firea omului! Cât de repede au uitat acei oameni de învățătura și de binefacerile primite, de toate minunile pe care Domnul le-a făcut înaintea lor! Cât de ușor au putut fi schimbați acei oameni de către slujitorii Templului, de cărturari și farisei, încât, în doar câteva zile, au ajuns să trimită la moarte pe Cel pe care îl nu-

meu „Învățătorule bun”!

Dar cei care au avut credința statornică, cei care au rămas cu Iisus până la sfârșit, au fost învredniciți să asiste la Sfintele Pătimiri, la moartea și așezarea în mormânt a Domnului și au fost bucurați și încredințați de Învierea Lui.

Doar cei care rămân statornici în credința ortodoxă mântuitoare, care mărturisesc și trăiesc învățătura Domnului nostru Iisus Hristos, vor fi încredințați de bucuria Învierii și au nădejdea dobândirii Împărăției cele cerești.

Pr. Mariean Cristian-Vasile
Parohia Petricani Neamț

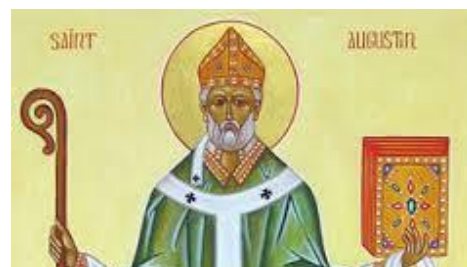
Ramurile de finic sunt psalmii de laudă pentru biruință

„Au luat ramuri de finic și au ieșit întru întâmpinarea Lui și strigau: Osana! Bine-cuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel!” (Ioan 12, 13)

Vezi cât de măreț a fost rodul rugăciunii Lui și cât de mare era turma oii celei pierdute a casei lui Israel care a auzit vocea Păstorului ei... A doua zi, mulțime multă, care venise la

sărbătoare, auzind că Iisus vine în Ierusalim, au luat ramuri de finic... (In. 12, 12-13)... Ramurile de finic sunt psalmi de laudă pentru biruința pe care Domnul nostru urma să o obțină asupra morții prin moartea Sa și, prin biruința crucii, pentru biruința Sa asupra diavolului, împăratul morții.

(Fericitul Augustin)

Floriile sau mireasma iubirii

Este adevărat, mireasma iubirii, nu seamănă deloc cu ceea ce știm și cunoaștem noi, despre mirosuri și mireseme. Dar nici nu este cu totul străină lor. Are însă, o prospețime aparte. Ea se apropie mai mult de mirosurile florilor de primăvară, a frunzelor de curând înverzite sau a boabelor de rouă. Este, ca să fim mai direcți, mirosul moaștelor sfinților – evidențe de necontestat ale miresemei iubirii pline de Adevăr.

Da, iubirea are mireasmă! Și oricât de poetic ar suna aceasta, aici ne convinge adevărul, nu metafora. De fapt, iubirea are de toate, pentru că e totu-i în toate. Astăzi, la Florii, ne convingem de mireasma ei.

Această mireasmă a iubirii de Florii este în ton cu natura înconjurătoare, care ne îmbie într-un amestec de arome de rai. Este în ton cu noi, care venim să-L întâmpinăm pe Hristos, cu sufletul înmiresmat de un dor aparte. Este în ton cu miresemele lacrimilor de pocăință ce vor împleti toată Săptămâna Mare haina de Lumină în care se va îmbrăca Hristos – iubirea slobozită de mormânt, purtând mirosul veșniciei.

Nu degeaba, cândva, psalmistul cugeta și inspirat profeteja această nouă trăire: „Pe vrăjmașii lui îi voi îmbrăca cu rușine, iar pe dânsul va înflori sfințenia Mea” (31, 18).

Traseul lui Hristos spre Ierusalim este repetat neîncetat în lăuntru nostru. Fiecare dintre noi este Ierusalimul cel tainic și viu, vizat în cel mai direct mod de Hristos. Noi, Îl putem întâmpina în loc de ramuri cu fiecare gând, cu orice mișcare, cu fiecare putere sufletească, care, astfel, își găsesc sănătatea și firescul. Acestea toate, și în definitiv, întreaga noastră țesătură conștientă, sunt „pruncii” de la care Hristos își așteaptă lauda cuvenită. Ele arată că-și recunosc adevăratul Tată, față de care, oricând, sunt în starea de pruncie. Nu la înțelegere, ci în admirație.

Tocmai de aceea, Hristos rostește împotriva Ierusalimului aceste cuvinte: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și cu pietre ucizi pe cei trimiși la tine; de câte ori am voit să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar nu ați voit (Matei 23, 37). Ele, însă, la modul direct, arătau împlinirea cuvintelor rostite de Hristos, la intrarea în Ierusalim, către cărturarii și fariseii cărtitori: „Din gura pruncilor și a celor ce sug ai săvârșit laudă” (Matei 21, 16). Această paralelă pune în evidență mutarea accentului de pe locul

fizic al Ierusalimului, pe spațiul lăuntru al viului din noi, încărcat cu nenumărate glasuri, ce așteaptă a fi deșteptate spre lauda Ziditorului.

Mai clar, Hristos, dorește, cu fiecare intrare la noi să ne spună că El ne ține în intimitatea Vieții Sale veșnice. În această intimitate, El ne străbate cu o viață ce are un anume gust, o anume mireasmă, o anumită taină, de care vrea să ne împărtășim continuu. Ele dau „sarea și piperul” vieții noastre calitative, sănătoase, firești, așa cum ți-i tot dragul s-o trăiești.

Prezența în noi, a iubirii pline de adevăr, este ca o înmiresmare a vieții. Este momentul în care știi că te-ai atins de acea calitate a vieții ce curge din nemurire. Este contrastul de care ne lovim instantaneu. Căci dacă cunoaștem prin păcat duhoarea

insuportabilă a răutății, cum să nu recunoaștem în har mireasma iubirii, care ne fulgeră sau ne traversează neîncetat?

Este adevărat, mireasma iubirii, nu seamănă deloc cu ceea ce știm și cunoaștem noi, despre mirosuri și mireseme. Dar nici nu este cu totul străină lor. Are însă, o prospețime aparte. Ea se apropie mai mult de mirosurile florilor de primăvară, a frunzelor de curând înverzite sau a boabelor de rouă. Este, ca să fim mai direcți, mirosul moaștelor sfinților – evidențe de necontestat ale miresemei iubirii pline de Adevăr.

Nu-i așa că parcă, astăzi, de Florii, ca niciodată, cântă ceva mai viu în lăuntru nostru tainic mulțumirea: „Doamne! Ce bine e să fii oaspetele zidiri Tale!?”

Gheorghe Butuc

Sursa: *ortodoxiatinerilor.ro*

Ce facem cu ramurile de salcie primite de Florii

Sărbătoarea de Florii anunță intrarea în Săptămâna Mare, premergătoare Paștelui. Salcia este nelipsită la sărbătoarea Floriilor. Crențuțele de salcie ne amintesc de ramurile

de finic, cu care mulțimile L-au întâmpinat pe Domnul Hristos la intrarea în Ierusalim.

Salcia este sfințită la biserică, apoi este pusă la ferestrele caselor, la

poartă sau în alte locuri, iar după ce trec sărbătorile pascale se așază la iconă, unde se păstrează pe tot parcursul anului.

Pr. Marius Tabarcea